

[Skatteministeren]

kunne tage stilling til. Men ligegyldigt hvor opmærksomt jeg lyttede til hr. Stavad og hr. Jens Thoft, så var det eneste, jeg hørte, simpelt hen en kaskade af eder og forbandelser og kraftudtryk. At hr. Jens Thoft har følt trang til at konkurrere med Fælles Kurs, det overrasker mig ikke så meget. Jeg finder det mere bedrøveligt, at hr. Stavad har tillagt sig den vane at prøve at konkurrere med hr. Jens Thoft om at bruge stærke udtryk i stedet for at beskæftige sig med det, som er sagens indhold.

Derfor står jeg i den situation, at hverken hr. Stavad eller hr. Jens Thoft har leveret noget i debatten, som jeg kan svare på. Jeg kan oven i købet sige, at det eneste konkrete spørgsmål, som hr. Jens Thoft tog op, var et spørgsmål, hvor hr. Jens Thoft påstod, at der i lovforslaget skulle være indeholdt en forskelsbehandling mellem efterlevende ægtefæller, afhængigt af hvornår ægtefællen var afgået ved døden. Det er direkte usandt. Det fremgår i hvert fald ikke af forslaget. Men hr. Jens Thofts ærinde var jo heller ikke at tage saglig stilling til forslaget, men sammen med hr. Stavad at kappes om at råbe højest og bruge flest skældsord.

Hr. Stavad konkluderede sin tale med at sige, at lovforslaget fra regeringen end ikke kunne bruges som udgangspunkt for en forhandling. Så kan jeg sige til hr. Stavad allerede nu, at med de meldinger, der allerede for lang tid siden er givet fra Socialdemokratiets side, er regeringens forslag heller ikke udformet med henblik på at skulle være et udgangspunkt for forhandling med Socialdemokratiet specielt.

Derimod er jeg glad for at konstatere, at der fra et flertal i Folketinget er udtrykt en positiv interesse for lempelser af formuebeskatningen. Det giver en forhåbning om, at det kan lykkes at gennemføre en lovgivning inden sommerferien, der medfører en hårdt tiltrængt sænkning af formuebeskatningen.

Jeg synes i øvrigt i den forbindelse, at der også er grundlag for at kvittere for det, synes jeg, på mange måder saglige indlæg, som hr. Preben Møller Hansen leverede, hvor hr. Preben Møller Hansen levede op til sit eget ønske om at forholde sig til sagen. Hr. Preben Møller Hansen pegede i den forbindelse på en række af de skævheder, som er i formuebeskatningen. Det synes jeg også der er grund til at kvittere positivt for.

Hr. Stavad og hr. Jens Thoft sagde i kritikken, at regeringens lovforslag overhovedet ikke løste problemet med de forvridninger, som Formueskatteudvalget har afdækket i sin betænkning. Også det er jo direkte forkert. Det er oven i købet sådan, at man af Formueskatteudvalgets betænkning vil se, at langt, langt de fleste af de forvridninger, der er knyttet til formuebeskatningen, direkte kan henføres til den høje formueskattesats samt til det forhold, at ægtefæller kun har ét bundfradrag. Og det er lige præcis alle disse problemer, regeringen i alt væsentligt skærer lige igennem med sit meget enkle og meget overskuelige og teknisk gennemsigtige forslag.

Der er i hovedsagen tre argumenter for at sænke formuebeskatningen. Formueskatten, som den fungerer i dag, koster arbejdspladser. Selvstændige erhvervsdrivende og hovedaktionærer har kun én mulighed, når de skal betale formueskat af deres produktionsapparat, og det er at trække pengene til at betale formueskatten ud af firmaet, og det udløser i virkeligheden en kædebeskatning, fordi disse udtræk fra virksomheden skal indkomstbeskattes, og kun det, der derefter er tilbage, kan bruges til betaling af formueskatten. Det betyder, at det er fantastisk store summer, der hvert år skal trækkes ud af dansk erhvervsliv for at betale disse formueskatter. Der er oven i købet i betænkningen lavet regneeksempler. Et af dem viser, at hvis en hovedaktionær har en formue på 5 mio. kr. bundet i sin virksomhed, en formue, som er nødvendig, for at denne virksomhed kan fungere, så udgør formueskatten af dette omkring 82.000 kr.; men for at kunne betale dette beløb skal der hæves næsten 200.000 kr. på grund af indkomstskatten. Det er 200.000 kr., som berøves virksomheden, og som derfor går tabt, så der ikke kan investeres for disse penge. Pengene går altså til at betale formueskat med i stedet for at investere i arbejdspladser for.

Det koster også arbejdspladser, at formueskatten giver et incitament til at flytte til udlandet. Når erhvervsdrivende skal betale formueskatten, har de faktisk et valg mellem to muligheder. Den erhvervsdrivende kan enten bruge de penge, der ellers skulle investeres i arbejdspladser, til at betale formueskat med, eller også kan man forlade landet til fordel for et land med en lavere formuebeskatning; men begge dele koster jo arbejdspladser.